

Llei 6/2009, del 29 de desembre, de signatura electrònica

Índex

[Mostra/Amaga]

- Exposició de motius

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 29 de desembre del 2009 ha aprovat la següent:

Llei 6/2009, del 29 de desembre, de signatura electrònica

Exposició de motius

La signatura electrònica és el mecanisme que s'utilitza per verificar la procedència i la integritat dels missatges tramesos per mitjans electrònics. Per tal d'afavorir la generalització de les comunicacions telemàtiques i el desenvolupament de la societat de la informació, i per tal que no suposi un obstacle per a l'exercici dels drets dels ciutadans, cal que els usuaris puguin confiar en aquest mecanisme opcional, i per això se'n fa necessària la regulació.

Tot i que hi ha moltes possibilitats de signatura electrònica, la pràctica ha convertit la signatura que es basa en un certificat en la fórmula que ofereix més garanties de fiabilitat. Els certificats són documents electrònics emesos per tercers -els prestadors de serveis de certificació-, que relacionen les dades de creació de signatura electrònica en poder de l'usuari amb la seva identitat, i els donen a conèixer en l'àmbit telemàtic.

En l'entorn europeu, la prestació de serveis de certificació és una activitat que duen a terme tant entitats públiques com privades, en règim de lliure competència, i els prestadors de serveis de certificació poden acollir-se voluntàriament a un règim jurídic específic, anomenat acreditació, mitjançant el qual l'Estat verifica que els serveis que presten compleixen determinats estàndards de qualitat i, en contrapartida, atribueix als seus certificats el caràcter de certificats qualificats o reconeguts, la qual cosa comporta una presumpció de fiabilitat.

Tot i que el Principat d'Andorra és un país de dimensions reduïdes i amb unes característiques de mercat i econòmiques específiques, és convenient que la regulació de la signatura electrònica no s'aparti de l'esquema general seguit als països del nostre entorn. En conseqüència, la Llei preveu un esquema dual o mixt mitjançant la regulació de l'activitat privada de prestació de serveis de certificació tot preveient la possibilitat que les administracions públiques també puguin prestar aquests serveis.

A partir d'aquestes premisses, la Llei s'estructura en vuit capítols, que tenen per objecte la determinació dels conceptes bàsics que cal considerar pel que fa a la signatura electrònica, les modalitats i els efectes; la regulació dels certificats electrònics; la regulació de la prestació de serveis de certificació, inclosos especialment els requisits i les obligacions d'aquesta activitat; les responsabilitats de les persones que intervenen en la transmissió de missatges signats electrònicament; l'acreditació dels prestadors de serveis; el règim administratiu de supervisió i control, i, per últim, el règim sancionador.

Finalment, les disposicions addicionals estableixen l'equivalència dels certificats estrangers de signatura electrònica i dels aparells de creació de signatura electrònica, mentre que les disposicions finals es refereixen a l'habilitació al Govern per al desenvolupament reglamentari de la Llei i a l'entrada en vigor.

Registreu-vos a LesLleis.com per
accedir al contingut complet d'aquesta pàgina.

